

defekte Dame saa megen Konfekt og Chokolade, at hun havde nok til alle dem derhjemme. Hun tjente iøvrigt ved Forretningen 1 Kr. om Dagen, saa man kan forstaa, at hun var et skattet Familiemedlem.

Søsteren, som gik rundt i Lokalet og solgte Programmer, blærede sig i Skolen af Herligheden. „Det er Illisjøn med Spejle!“ sagde hun. Derved fik Lærer og Inspektør Nys om Sagen, der skete Henvendelse til højere Skolemyndigheder, derfra til Politidirektøren, som mente, at denne Misbrug af Barnet lettest vilde forpurres ved at anlægge Synspunktet „Bedrageri“, eftersom det jo vitterlig var Løgn, at Amanda var uden Underkrop. Men imidlertid havde „Damens“ Impressario høstet saa meget Guld, som han kunde vente her i Byen, og var draget til andre Egne. Pige-barnet var under dette blevet ordentlig demoraliseret, var blevet vænnet til at tjene Penge uden retskaffent Arbejde, til at drage Nytte af andres Dumhed og Lettroenhed, og — værst af alt — til at betragtes. Hun havde faaet sin naturlige Undseelse grundig neddæmpet og sin Forfængelighed kolossalt oparbejdet.

En stor Pige i min egen Klasse, hestedum, men med et smukt Ansigt, var desværre som lille bleven „opdaget“ af en Maler. af ham anbefalet til en anden osv. Hun tjente ikke saa lidt som Model, men blev det mest umulige Væsen, man kan tænke sig: luddoven og forfængelig. Aldrig kunde hun et Muk, og altid anbragte hun sig i „maleriske“ Stillinger. Det var til at ærgre sig sort over!

En lille Pige med et ejendommelig tateragtigt Ydre optraadte en Dag paa Skolen rigt smykket med Similidiamanter i sit sorte, krøllede Haar og paa sit lasede Kjøleliv. Paa Forespørgsel erfarede man, at hun havde „været saa heldig“ at blive antaget ved Cirkus. Der var hun nu om Aftenen Engel eller Sommerfugl, og aldrig mere fik nu Barnet sin ordentlige Hvile eller Nattesøvn; tidlig og silde skulde hun til Prøver og Forestillinger.

En anden Lærerinde og jeg havde en Gang en haard, men Gud ske Lov, sejrrig Kamp med en Moder, som ellers var udmærket flik og passede sine Børn godt, men som havde faaet den Ide, at hendes Datter, en nydelig, gratiøs Pige med et fint Ansigt med brune, spillende Øjne, skulde til Cirkus. Hendes Begrundelse af sit Ønske var ret ejendommelig:

„Jeg vil gerne have hende ind i noget ordentligt“, sagde hun, „saa hun selv kan tjene sit Brød paa en pæn Maade. Giftes skal hun ikke! — Det er det værste af alt! — Saadant et Mas jeg har haft med at

blive af med min Mand, — for han drak jo saa frygteligt! — Forfængelig, siger Frøkenen? Ork nej! — jeg kender Erna! — Forfængelig, det bliver hun aldrig! — Blive ødelagt? Ork nej! — Jeg kan høre, at Frøkenen slet ikke kender til det! Jeg har været dernede! Det gaar saa overordentlig pænt til! — Der er jo mange Børn antaget der; men der er ingen, der faar Lov at tale til dem. De klæder sig om i en Sal for sig selv, og der er en Dame, som tager sig af dem. Og sikke Dragter! — Dem skulde Frøkenen bare se! — Og danse det vil jo Erna! Det er det eneste, hun bryder sig om; og hun ser saa sød ud, naar hun danser!“

Ja, det er Ulykken! „Børnene ser saa søde ud“. De lette Florsdragter, Glassmykkerne, Guldpailetterne, den elektriske Belysning — alt dette besnærer disse naive Mennesker og dækker over Afgrunden.

Nej, lad dem saa ti Gange hellere skure og skruppe og passe smaa Børn! Det ødelægger dog ikke deres Moral. Og lad dem saa, siden det ikke kan være andet, bagefter sove i Skolen: Saa længe man sover, synder man jo ikke.

Nora Mortensen.

„Pigebørns Erhverv“ er den sidste Artikel, vi har fra Nora Mortensens Haand. Det er med Sorg, vi tænker paa, at vi aldrig mere skal modtage hendes smaa Indlæg i Børnenes Sag — saa ejendommelige, saa levende og saa hjærtevarme.

Og vi lader denne hendes sidste Artikel gaa i Trykken med et lille Haab om, at den ved sit dybt alvorlige og sørgelige Indhold kunde vække en eller anden Kvinde til Handling for de Pigebørn, den henleder Tanken paa.

Kun faa danske Kvinder har taget socialt Arbejde op. Engelske og amerikanske Kvinder har allerede længe indset, hvilke Pligter og Opgaver Samfundet har for dem. De har ikke blot som Søstrene Grimké, Lucretia Mott, Susan B. Anthony, Francis Willard arbejdet sammen med Mænd i disses Kamp mod Slaveriet og Alkoholen; men de har ogsaa selv taget Initiativet og rejst nye Bevægelser, fundet nye Veje til at hjælpe Samfundets Stedbørn. Det var en Kvinde, Elisabeth Fry, der, som alle ved, gav Stødet til Fængselsvæsenets Forbedring; en Kvinde, Florence Nightingale, der efter først under Krimkrigen at have omskabt Felthospitalerne, senere blev den, der i sit Hjemland grundlagde Sygeplejerskernes systematiske Uddannelse; en Kvinde, Annie